

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **HPM Byty s.r.o.**, se sídlem Na dlouhém lánu 508/41, Praha, zast. Mgr. MUDr. Zdeňkem Kubicou, advokátem se sídlem Soukenická 1090/14, Praha, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2025, č. j. 15 Af 6/2024-78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2024, č. j. 1782/24/7700-60501-03835.

[2] Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatelky o prominutí části odvodu do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 25 208,37 Kč vyměřeného platebním výměrem Finančního úřadu pro Hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 10. 12. 2021, č. j. 09099812/21/2000-31474-110301, ve znění rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 8. 2022, č. j. 29525/22/5000-10612-713033. Současně zamítl i žádost stěžovatelky o prominutí penále ve výši 11 233 Kč vyměřeného platebním výměrem správce daně ze dne 19. 9. 2022, č. j. 7511556/22/2000-31474-110301.

[3] Stěžovatelka obdržela dotaci na projekt s názvem „B.j. 9 PB - VB Šluknov“ (program podpory bydlení pro rok 2013) ve výši 4 950 000 Kč, a to na základě rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 3. 7. 2013, č. j. 22608/2013-84, ve znění rozhodnutí ze dne 20. 1. 2014, č. j. 1238/2014-84/1 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“). Finanční úřad pro Ústecký kraj z vlastní činnosti zahájil dne 8. 7. 2020 daňovou kontrolu u stěžovatele. Na základě výsledků daňové kontroly vyměřil správce daně stěžovatelce odvod ve výši 4 950 000 Kč, tedy 100 % vyplacené dotace. Důvodem vyměření odvodu bylo porušení rozpočtové kázně v celkem 7 případech. Odvolací finanční ředitelství po odvolání stěžovatelky zásadně změnilo rozhodnutí správce daně tak, že shledalo porušení rozpočtové kázně pouze ve 2 případech. Konkrétně se jednalo o nevypořádání finančních prostředků se státním rozpočtem ve stanoveném termínu (zpoždění 4 dny, stanovený odvod ve výši 1 429 Kč a s ním související penále 1 428 Kč) a podmínku uzavření smlouvy s osobou z cílové skupiny, která nemá ve svém vlastnictví či podílovém spoluvlastnictví bytový dům, rodinný dům nebo byt, přičemž tuto podmínku museli splnit i další členové domácnosti nájemce. V tomto případě měla manželka jednoho z nájemců v podílovém spoluvlastnictví (velikost podílu 1/8) ubytovací zařízení. Za toto porušení dotačních podmínek byl stěžovatelce stanoven odvod ve výši 25 208,37 Kč a penále 11 233 Kč. Stěžovatelka odvody i penále uhradila a proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství nepodala správní žalobu. Výše uvedenou žádost o prominutí směřovala pouze vůči druhému ze zmíněných pochybení s tím, že v případě otázky vypořádání finančních prostředků se státním rozpočtem jde o natolik nízkou částku, že o její prominutí záměrně nepožádala.

[4] Žalovaný zamítl žádost stěžovatelky s odůvodněním, že průběh daňového řízení a složitost dotačních podmínek nejsou důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 44a odst. 12 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů. Obojí bylo již zohledněno v rámci rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství. Konkrétní podmínka, za kterou byl stěžovatelce uložen odvod, je nadto zcela jednoznačná a srozumitelná. Zároveň se nejednalo o pochybení marginální, když byl opomenutím stěžovatelky ohrožen jeden z účelů dotace. Institut prominutí odvodu či penále pak není dalším opravným prostředkem a na jeho užití není právní nárok.

2. Rozhodnutí městského soudu

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou městský soud zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Městský soud se nejprve ztotožnil s tím, že řízení o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně není dalším opravným prostředkem proti vyměření tohoto odvodu (respektive penále) a žalovaný správně posuzoval pouze to, zda jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele k prominutí odvodu. Stěžovatelka tyto důvody spatřovala jednak v tom, že při pronajímání podporovaných bytů vycházela z čestných prohlášení nájemců a nelze jí přičítat k tíži, že v jednom případě byla uvedena v omyl, jednak v tom, že se jednalo o pochybení marginální ve smyslu pokynu GFR-D-46 k rozhodování ve věci žádostí o prominutí odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně (dále jen „pokyn GFR-D-46“). Městský soud stěžovatelce ani v jednom případě nepřisvědčil.

pokračování

[7] Ohledně čestných prohlášení městský soud uvedl, že porušení dotačních podmínek lze připodobnit k objektivní odpovědnosti při porušení smluvní povinnosti, tedy že porušení není závislé na zavinění smluvní strany (stěžovatelky). Zmíněné pochybení mělo negativní vliv na naplnění účelu dotace, jelikož jeden z dotovaných bytů po dobu 11 měsíců užívala osoba, která nepatřila do cílové skupiny vymezené dotačními podmínkami. Při stanovení výše odvodu byla zohledněna délka tohoto porušení a žalovaný nepochybil, když jej nepovažoval za důvod hodný zvláštního zřetele pro prominutí odvodu. K námitce nepřiměřené výše penále odkázal městský soud stěžovatelku na § 44a odst. 10 rozpočtových pravidel, podle kterého nemůže penále přesáhnout výši samotného stanoveného odvodu.

[8] Stran argumentace vztahující se k pokynu GFŘ-D-46 městský soud přisvědčil stěžovateli, že se nejedná o obecně závazný právní předpis, ale jde o ustálenou správní praxi žalovaného. Ten se však neomezil na závěr, že stěžovatelčiny důvody pro prominutí odvodu a penále nevyhovují pokynu GFŘ-D-46, ale hodnotil a odůvodnil, proč je nelze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 44a odst. 12 rozpočtových pravidel. Podle městského soudu tak žalovaný vycházel z okolností konkrétního případu a posoudil je v souladu se zákonem.

3. Kasační stížnost vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

[9] Stěžovatelka proti rozsudku městského soudu podala kasační stížnost, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, vadě řízení před správním orgánem, pro kterou měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, a nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu (§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.).

[10] Ohledně pochybení spočívajícího v tom, že jeden z bytů užívala osoba mimo cílovou skupinu vymezenou dotačními podmínkami, stěžovatelka zopakovala svou žalobní argumentaci, že udělala vše, co po ní bylo možno spravedlivě požadovat. Před uzavřením příslušné nájemní smlouvy ověřovala stěžovatelka splnění podmínek formou čestných prohlášení nájemců, resp. osob sdílejících s nájemci společnou domácnost, kteří při uzavírání smlouvy prohlašovali, že ne(spolu)vlastní žádné nemovitosti určené k bydlení. Stěžovatelka uznává, že objektivně k porušení podmínky došlo, nelze jí však klást k tíži nepoctivé jednání jedné z osob, jelikož ověření, že nájemci (či osoby ve společné domácnosti) skutečně žádné nemovitosti nevlastní, by pro ni bylo značně komplikované. Čestná prohlášení jsou přitom podle stěžovatelky v praxi běžně užívaná a postačující k osvědčení splnění podmínek. Dále stěžovatelka uvedla, že toto pochybení neohrozilo účel dotace. Cílem podpory byl vznik bytů sloužících k poskytování sociálního bydlení zranitelným skupinám osob. K tomu došlo, jelikož celý projekt byl realizován a byty rekonstruovány do obyvatelného stavu. Cíl dotace tak byl naplněn a pochybení (jehož existenci stěžovatelka nezpochybnila) tak bylo nutno považovat za marginální.

[11] Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem městského soudu, že na její případ nedopadá pokyn GFŘ-D-46. Tento pokyn dle stěžovatelky obsahuje demonstrativní výčet situací, které lze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, které jsou podstatné pro prominutí odvodu či penále. To, že v něm není uvedeno její pochybení, tak není na překážku. Právo na prominutí odvodu i penále navíc dle stěžovatelky vyplývá přímo z rozpočtových

pravidel, a tedy se žalovaný nemohl spokojit s tím, že když na projednávanou věc nedopadá pokyn GFR-D-46, nemůže se jednat o důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu rozpočtových pravidel.

[12] Závěrem stěžovatelka poznamenala, že se městský soud nevypořádal s jejími žalobními argumenty, když z převážné většiny pouze zopakoval argumentaci žalovaného. Zatížil tak svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve připomněl, že jakkoliv složité dotační podmínky ve skutečnosti byly, znala je stěžovatelka dopředu a nic jí nebránilo veřejnoprávní smlouvu o poskytnutí dotace neuzavřít. Dále uvedl, že účel dotace nemohl být naplněn, když v jednom z podporovaných bytů po nezanedbatelnou dobu žila osoba nespádající do cílové skupiny, pro kterou byly určeny. Ověření údajů z čestných prohlášení mohla stěžovatelka vykonat například tím, že by po nájemcích vyžadovala výpis z katastru nemovitostí, popřípadě by si jej (za poplatek) mohla vyžádat i ona sama. Ohledně závažnosti pochybení žalovaný uvedl, že se nejedná o marginální pochybení ve smyslu pokynu GFR-D-46. Rovněž tak o něj nejde proto, že přímo narušilo účel dotace, a tedy se jedná o pochybení závažné. Zopakoval, že institut prominutí odvodu není dalším opravným prostředkem, ale slouží ke zohlednění mimořádných okolností. Pochybení stěžovatelky však nelze pod důvody hodné zvláštního zřetele podřadit. S ohledem na to navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[14] Stěžovatelka v replice v zásadě pouze stručně zopakovala svou předchozí argumentaci. Uvedla, že jí nemůže být přičítáno jednání třetích osob ohledně zatajení jejich skutečných majetkových poměrů. Dotační podmínky nestanovily, jakým způsobem mají být tyto údaje ověřeny, a stěžovatelce nelze vyčítat, že zvolila formu čestných prohlášení. Znovu uvedla, že pokyn GFR-D-46 není obecně závazným právním předpisem a žalovaný postupoval formalisticky, když žádost o prominutí zamítl pouze z důvodu, že v něm provinění stěžovatelky není zahrnuto.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval (ne)přezkoumatelností napadeného rozsudku. Tu stěžovatelka spatřuje v tom, že městský soud v podstatě jen zopakoval argumentaci žalovaného bez větší vlastní úvahy. S tím Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Je nutno připomenout, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak měl městský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

pokračování

[18] Městský soud se ve svém rozsudku žalobními námitkami stěžovatelky zabýval a vysvětlil, proč žalobu považoval za nedůvodnou. Skutečnost, že jinými slovy převzal část argumentace žalovaného, přitom není na překážku, jelikož stěžovatelka v žalobě oproti žádosti o prominutí odvodu a penále svou argumentaci zásadním způsobem nerozvinula. Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že vada nepřezkoumatelnosti není založena ani v případě, kdy se krajský (městský) soud ztotožní z částí argumentací správního orgánu a opatří ji souhlasnou poznámkou (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Tím méně pak může být dána vada nepřezkoumatelnosti v situaci, kdy tyto závěry městský soud svými slovy zopakoval. Městský soud při svém rozhodování srozumitelně vysvětlil, z jakých skutkových okolností vyšel a k jakým závěrům na jejich základě dospěl. Stěžovatelka ostatně s těmito závěry věcně polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí nebylo fakticky možné, a tedy tuto námitku do značné míry sama vyvrací.

[19] Podle § 44a odst. 12 rozpočtových pravidel „[g]enerální finanční ředitelství může z důvodů hodných zvláštního zřetele zcela nebo zčásti prominout odvod za porušení rozpočtové kázně nebo penále za prodlení s ním, s výjimkou odvodu neoprávněně použitých nebo zadržených peněžních prostředků podle § 44 odst. 2 písm. a) a b) nebo odvodu peněžních prostředků podle § 44 odst. 2 písm. i).“

[20] Po věcné stránce rozporuje stěžovatelka pouze otázku přičitatelnosti porušení povinnosti, za kterou byl stanoven odvod a penále přímo jí, a zároveň poukazuje na to, že se jedná pouze o marginální pochybení, které lze podle rozpočtových pravidel a pokynu GFR-D-46 prominout. Nejvyšší správní soud se s těmito úvahami neztotožňuje.

[21] Ohledně porušení povinnosti stanovené dotačními podmínkami Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že přestože je v projednávané věci zjevné, že toto porušení bylo vyvoláno jednáním třetí osoby, nezabývá to stěžovatelku odpovědností. Ke splnění dotačních podmínek se zavázala stěžovatelka. Je pravdou, že podstatou podmínky, za jejíž porušení byl stěžovatelce uložen odvod za porušení rozpočtové kázně a související penále, byla majetkoprávní situace třetích osob (nájemců, respektive osob s nimi žijících ve společné domácnosti). Stěžovatelka však s touto podmínkou vyjádřila souhlas při podpisu obou rozhodnutí o poskytnutí dotace, když se zavázala dodržovat veškeré podmínky vyplývající ze znění textu programu podpory bydlení, konkrétně podprogramu „Podpora výstavby podporovaných bytů pro rok 2013“. Jakkoliv se tato podmínka může stěžovatelce jevit přísně nebo tak, že může být problém s ověřením jejího splnění, podpis rozhodnutí o poskytnutí dotace [tzn. uzavření veřejnoprávní smlouvy podle § 161 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) – srov. rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 7. 5. 2010, č. j. Konf 14/2010-8, č. 2115/2010 Sb. NSS] byl čistě na ní a k uzavření takové smlouvy nebyla nucena. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je poskytovatel dotace oprávněn zavázat jejího příjemce přísnými podmínkami (viz blíže usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS.).

[22] Nejde tedy o to, že by se stěžovatelce přičítalo k tíži nepoctivé jednání osoby žijící ve společné domácnosti s nájemcem podporovaného bytu. Odvod byl stěžovatelce vyměřen za porušení dotačních podmínek, ke kterým se sama zavázala. Jak správně uvedl městský

soud i žalovaný, dotační podmínky nestanovily konkrétní způsob, jak mají nájemci prokazovat svou přináležitost do cílové skupiny, tedy že nevlastní nemovitost určenou k bydlení. Stěžovatelkou zvolená forma čestných prohlášení teoreticky mohla být v dané situaci použita (byť se jedná o relativně rizikový způsob, jak se ostatně posléze ukázalo). V hypotetickém scénáři, kdy by se v rámci daňové kontroly, která předcházela řízení v projednávané věci, zjistilo, že všechny osoby žijící v podporovaných bytech čestná prohlášení vyplnily pravdivě, nedošlo by k porušení povinnosti stanovené dotačními podmínkami. To se však v tomto případě nestalo a jejich porušení je nesporné.

[23] Nelze rovněž souhlasit, že by stěžovatelka učinila maximum pro splnění dané dotační podmínky, jelikož tvrzení nájemců a jejich spolubydlících bylo možné relativně snadno ověřit. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou, že by toto ověření mělo být značně komplikované. Nabízí se například, že by stěžovatelka jako podmínku pro uzavření smlouvy po příslušných osobách nepožadovala čestná prohlášení, ale přímo výpis z katastru nemovitostí. Další možností by bylo vyžádat si tyto výpisy přímo u katastru nemovitostí (srov. § 6 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 358/2013 Sb., o poskytování údajů z katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů), či evidence práv pro osobu, byť se v tomto případě jedná o placenou službu (příloha č. 4 a 5 téže vyhlášky). Je pravdou, že stěžovatelka neměla povinnost tyto „kvalifikovanější“ formy ověření využít. Pokud by tak však učinila, měla by nepochybně vyšší míru jistoty, že jsou informace o (ne)vlastnictví nemovitostí pravdivé, a tedy v této části splňuje dotační podmínky. Tím, že tak neučinila a sobě i nájemcům podporovaných bytů administrativně ulehčila, na sebe dobrovolně převzala vyšší míru rizika a nemůže ji to zbavit odpovědnosti za porušení dotačních podmínek. Tím méně to tedy může být důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 44a odst. 12 rozpočtových pravidel a nejedná se tak o excesivní požadavky ve smyslu nepřipustného přepjatého formalismu, jak stěžovatelka naznačila.

[24] Nadto lze podotknout, že ani v případě, že by se o takový důvod jednalo, nebyl by žalovaný povinen k prominutí odvodu. Mimo neurčitého právního pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“ obsahuje uvedené ustanovení i prostor ke správními uvážení žalovaného („může prominout odvod“). Na prominutí tedy není právní nárok, jak naznačuje stěžovatelka, ale rozhodnutí o něm podléhá diskreci žalovaného. Úlohou správních soudů přitom není nahradit žalovaného v této kompetenci, ani nahradit jeho uvážení úvahou vlastní, ale pouze posoudit, zda nedošlo k překročení mezí tohoto uvážení (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS) či jeho zneužití (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2006, č. j. 6 A 25/2002-59, č. 950/2006 Sb. NSS, týkající se volného správního uvážení bez přesně stanovených mezí). Překročení mezí (respektive zneužití) správního uvážení městský soud neshledal a Nejvyšší správní soud se s ním z výše uvedených důvodů zcela ztotožňuje.

[25] Stran argumentace směřující k použití pokynu GFŘ-D-46 a prominutí odvodu kvůli tomu, že se jedná o pochybení marginální, zdejší soud uvádí, že souhlasí se závěry městského soudu. Ten stěžovatelce přisvědčil v tom smyslu, že uvedený pokyn nemůže obsahovat taxativní vymezení pochybení, která jsou považována za marginální a jako taková hodna zvláštního zřetele, ale jedná se o ustálenou správní praxi, podle které je žalovaný povinen postupovat. Žalovaný se však neomezil na konstatování, že důvody, pro které stěžovatelka žádala o prominutí odvodu, nespádají pod pokyn GFŘ-D-46, ale hodnotil a přesvědčivě odůvodnil, proč se nejedná o důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 44a odst. 12

pokračování

rozpočtových pravidel. Tímto důvodem byla skutečnost, že po dobu 11 měsíců jeden z bytů užívala osoba, která nespadá do cílové skupiny, pro něž byly byty rekonstruované z dotace určeny. Účelem dotačního titulu totiž nebyla pouze výstavba, resp. rekonstrukce těchto bytů (v panelovém domě), ale právě i jejich využívání lidmi z cílové skupiny, kteří jsou z důvodů věku, sociálního nebo zdravotního stavu či jinak znevýhodnění a kteří tudíž mají mj. i ztíženou možnost obstarání si důstojného bydlení. Pokud byl tedy byt užíván někým mimo tuto cílovou skupinu, došlo k přímému narušení jednoho z cílů dotace a nemohlo se tak jednat o pochybení marginální.

[26] Délka a rozsah tohoto porušení (šlo o osobu žijící v domácnosti nájemce jednoho z celkem 9 podporovaných bytů) byly zohledněny správcem daně a Odvolacím finančním ředitelstvím při stanovení výše odvodu. Penále pak nepřekračuje limit stanovený v § 44a odst. 10 rozpočtových pravidel, podle kterého nesmí překročit výši odvodu, ke kterému se vztahuje. V projednávané věci dosahuje penále výše necelé poloviny tohoto odvodu, a nelze jej tedy shledat nepřiměřeným. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že ani výše odvodu a penále nepředstavují důvody hodné zvláštního zřetele; v opačném případě by se z řízení o prominutí odvodu stal *de facto* další opravný prostředek, což nelze připustit (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2024, č. j. 3 Afs 206/2022-38).

5. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. července 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu